

Bayer Zsolt: Magyar P. meg a tények

2024 március 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyar Péter úr! Hogyan higgyük el az anekdotáit, mondja, ha még a néhány kattintással ellenőrizhet? számokban is csúsztat – s?t, hazudik?

Francesca ezen szösszenete is kötelez?:

Magyar Péter úr! Hogyan higgyük el az anekdotáit, mondja, ha még a néhány kattintással ellenrizhet? számokban is csúsztat – s?t, hazudik?

Rém kínos olyasmivel vádolni a kormányt, ami tényszer?en nem igaz. Ha a visszasságok felgöngyölítése a cél, akkor vajon nem kellene kínosan ügyelni a szavahihet?ségre?

Zászlót bontott hát a csalódott ellenzékiek régen várt pártja: Nagy Ervin kéz a kézben énekel Magyar „*egyébként jó irányba megy egy csomó minden az országban*” Péterrel – vagy hát, a Partizán-interjú idején még jó irányba ment egy csomó minden,

de most már inkább mégis úgy volt az, hogy „

összeszerel? gyarmat

” lettünk,

ahol felzárkózásnak nyoma sincs, és még a menzakaja is ehetetlen.

Félreértés ne essék: az mindig pozitív fejlemény, amikor fokozódik a verseny, amikor frusztrált pártnélküliek lelkesít? vezérre találnak, és amikor tömegek hallgatják Szent Pál szavait az Andrassy úton. Ha pedig a mennyiség átcsapna min?ségbe, és a számtalan párt valamelyike egyszer csak

értelmezhet?, kormányképes alternatívaként tudná jobb teljesítményre sarkallni a kormányt, az valóságos f?nyereményként hatna.

Hajrá, tehát.

De akkor tényleg hajrá – úgy értem, akkor mégis valami több kéne annál, mint hogy most minden, de minden lehangolóan rossz, de mi majd idevarázsolunk elég ápolót (Németországban, s?t Ausztriában is hiány van bel?lük), a lexikális tudást hanyagolva pedig kreatív, felszabadult, kritikai szemléletmódra képes fiatalokat fogunk képezni (a tárgyi tudás és a kreativitás, illetve a kritikai gondolkodás egymással való kategorikus szembeállításánál butább toposz kevés akad – ha idézhetek a [Qubitról](#): „*Memóriánk minden egyes b?vítésével együtt jár intelligenciánk növekedése*”, ennek hiányában pedig „*fennáll annak a veszélye, hogy elménk gazdagságát korlátozzuk*”).

Az remek, hogy Magyar Péter is fontosnak tartja a születések számának növelését – de sajnos a kiindulópontja már eleve hamis. Egészen konkrétan a klasszikus dékás csúsztatással él, amikor azt állítja, hogy a családpolitika kudarca miatt született tavaly a legkevesebb gyerek, és „*a negatív spirálból nem sikerült kitörni*”. Nagyon, de nagyon rossz hír lenne, ha kiderülne, hogy

a Fényl? Reménysugár nincs a gondolkodásnak azon a szintjén, hogy átlássa: 2010-hez képest 2023-ban

[háromszázezerrel kevesebb szül?képes korú n?](#)

szült ötezerrel kevesebb gyereket.

De ráadásul úgy, hogy 2023 kifejezetten kudarcos év volt: 2022-ben például még több is volt az élveszületés, mint 2011-ben.

Persze az se vidámabb opció,

ha pontosan tisztában van Magyar Péter a számokkal és az összefüggésekkel, csak nem bontja ki nekünk az igazság minden részletét.

El kéne dönteni, hogy a DK szavazóbázisára repül-e rá az új pártvezér (mert akkor pont tökéletes az az állítás, hogy számszer?en kevesebb gyerek született egy adott évben, ergo felesleges pénzkidobás az egész

családtámogatás), vagy esetleg a kiábrándult értelmiségieket kívánja megszólítani – utóbbi esetben viszont

rém kínos elkenni ezt a termékenységitárolást, és olyannal vádolni a kormányt, ami tényszerűen nem igaz.

Nincs elég bírálható a tarsolyban, muszáj hozzákölni valamit? Nem nézi-e le a zömében jólöltözött értelmiségi hallgatóságát a szónok, ha olyannal eteti őket, amit egy kettes matekérettségi birtokában már bárki könnyedén megcáfolhat?

Ilyen egyébként az a megjegyzés is, hogy Magyarország „a legszegényebb uniós ország” maradhat, „természetesen a leggazdagabb oligarchatéggel”. Isten látja lelkemet, a lehet? legtávolabb áll t?lem a multimilliárdosok világa és rongyozása, tényleg nem akarok a fogadatlan prókátoruk lenni, de

Magyar Péter vajon nem tudja, hogy hol állnak a leggazdagabb magyarok az uniós rangsorban, vagy tudja, de magyot akar mondani, mert a tények nem lennének kell?en felháborítóak?

Mészáros L?rincnek [tizedakkora a vagyona](#), mint Csehország legvagyonosabb polgárának; de még az ötödik leggazdagabb cseh (Andrej Babiš) is messze lekörozi. [Lengyelországban szintén](#) verik a „Löl?t”, a románok szintén; a szlovák első helyezett nagyjából vele van egy szinten. Nyugat-Európát pedig hagyjuk is – a puritán Hollandiában például a Heineken-örökösnek nyolcszor annyi milliárdja van, Ausztria leggazdagabb családja pedig közel huszonhét-szer annyi pénz felett diszponál. Nem gondolom, hogy gy?jtést kellene indítani Mészárosék megsegítésére, de egy

magát és híveit elvileg komolyan vev? politikust mi viszi rá arra, hogy egy ravaszul elejtett megjegyzésben „természetesen a leggazdagabbnak” min?sítse az uniós ranglista legelső régiójában tanyázó magyar milliárdosokat?

Bármennyire is szeretnénk, hogyan higgyük el annak az anekdotáit, aki még a néhány kattintással ellen?rizhet? számokban is csúsztat, s?t, hazudik? Ha a visszásságok felgöngyölítése a cél, akkor nem kellene-e kínosan ügyelni a szavahihet?ségre?

Hasonlóan értelmezhetetlen az az Ukrajnával kapcsolatos állásfoglalás, amely szerint „nem megkerülhet? annak kimondása, hogy Oroszország az agresszor”. Iszonyú jól hangzik, de mi ebben az újdonság? Egy tájékozatlanabb hallgató talán hihetné, hogy ezzel most jól odapörkölt a kormánynak az ex-NER-es – a tájékozott, értelmiségi közönség azonban [akár a Telexen is](#) olvashatta például 2022 áprilisában, hogy Orbán Viktor leszögezte: „Ez egy háború, Oroszország megtámadta Ukrajnát, ez egy agresszió”.

Hírértéke annak lett volna, ha Magyar Péter kimondja, pénzelné-e Ukrajnát vagy sem, küldene-e fegyvert vagy sem –

egy igazán felel?s politikus pont ezekbe állhatna bele rögtön az elején, tisztázva a helyzetet. Már ha van kialakult álláspontja, és nem lesz rendszer abból, hogy egyetlen hónapon belül az ország aktuális helyzetével és a saját politikai ambícióival kapcsolatos határozott véleménye is az ellenkez?jébe fordul. Lásd a „jó irányba megy egy csomó minden az országban” állítás után a zászlóbontáson megfogalmazott sirámokat az uniós pénzek teljes eltékozlására és a felzárkózás hiányára vonatkozóan.

Annyi párt létezik már ebben az országban, amelynek politikusai azt is tagadják, amit a választók jelent?s része a saját b?rén, pénztárcáján és életkörülményein érez – pont az lenne az innováció és egyben a hitelesség kulcsa, ha egy politikai er? nem akarná bemesélni nekünk, hogy az elmúlt évtizedben csak egy helyben toporogtunk, s?t, még vissza is fejl?dtünk.

[Friss hír](#) például, hogy két év alatt megduplázódott a magyarországi naper?m?vi kapacitás –

mára az áramtermelésen belül az európai országok közül Magyarországon a második legmagasabb napenergia aránya, 18 százalék feletti. Világos, hogy lehetne mindent sokkal-sokkal hatékonyabban, de akkor miért nem ez az állítás, és miért az, hogy az uniós pénzekkel „nem felzárkóztunk, leszakadtunk”? Mifelénk a szomszéd család például nemrégiben szerelte föl a kapujukra a kis táblácskát az uniós zászlóval, amely jelzi, hogy az ? házukra is vissza nem térítend? támogatással került napelemes rendszer; a faluban pedig, ahol érdekeltségekkel rendelkezem, a napokban pakolják fel az óvoda és az iskola tetejére a napelemeket, teljes energetikai felújítás mellett, szintén európai uniós támogatással. Valószínűleg ember nincs ebben az országban, aki ne tudna minimum

tucatjával említeni hasonló példákat –

nem lehetne az is egy nemzeti minimum, hogy az efféle tényeket elismerjük, hogy ezáltal koncentrálhassunk azokra a pontokra, ahol konkrétan rosszul állunk?

A takarítást is könnyebb úgy elkezdni, ha kimondjuk, hogy az ablakokat például meg kell mosni, mint úgy, hogy megállunk a lakás közepén, és túlozva felsóhajtunk, hogy sajnos totálisan lelaktuk az ingatlant.

Végül pedig, ami az „összeszerel? gyarmatot” illeti, az a szóösszetétel is klasszul hangzana egy dékás majálison, csakhoggy

[az Eurostat szerint](#)

az egész Európai Unióban Budapesten a legmagasabb a technológiai és tudásintenzív ágazatokban foglalkoztatottak aránya, a tagállamokat tekintve pedig Magyarország az ötödik helyen áll, Írország, Észtország, Svédország és Finnország után. A részleteket tekintve nyilvánvalóan itt is akadnak b?ven fejlesztend? területek – az összeszerel?üzemes mantrát azonban egy jólfésült centrista nyugodtan hagyhatná a balos demagógokra.

Már ha a cél nem egyazon torta újrászeletelése, hanem egy valóban új, min?ségibb termék felkínálása.

Nyitókép: Földházi Árpád/Mandiner

www.mandiner.hu

Forrás: [Bádog - Bayer Zsolt blogja](#)

Ajánló